

**LBRIS**

We know  
books

**ALICE FEENEY**

**PIATRĂ,  
HÂRTIE,  
FOARFECĂ**

Traducere din engleză de  
**Rozana Brînceanu**



## Amelia

Februarie 2020

**S**oțul meu nu îmi recunoaște fața. Îl simt că se uită la mine în timp ce conduc și mă întreb ce vede el. Nimeni altcineva nu îi pare cunoscut, însă tot e bizar să mă gândesc că bărbatul cu care m-am căsătorit nu ar fi capabil să mă identifice la poliție.

Știi ce expresie are chipul lui fără să fie nevoie să mă uit. E o versiune de „ți-am spus eu” iritată, posomorâtă, așa că prefer să mă concentrez la condus. Sunt nevoită. Acum zăpada cade mai repede, e ca și cum aș conduce printr-o ceață albă și ștergătoarele de la Morris Minor Traveller se luptă să facă față. Mașina – la fel ca mine – a fost fabricată în 1978. Dacă ai grijă de lucruri, ele vor dura o viață, dar eu suspectez că soțului meu i-ar plăcea să ne schimbe pe amândouă cu modele mai tinere. De când am plecat, Adam și-a verificat centura de siguranță de o sută de ori și își ține mâinile strânse pumni în poală. Drumul din Londra până în Scoția n-ar fi trebuit să dureze mai mult de opt ore, dar nu îndrăznesc să conduc mai repede în viscolul ăsta. Chiar dacă începe să se întunece și se pare că ne-am putea rătăci în nenumărate feluri.

*O excursie de weekend poate salva o căsnicie? Asta a întrebat soțul meu când ne-a sugerat-o consilierul. Ori de câte ori îmi*

reamintesc cuvintele lui, o nouă listă de regrete se scrie singură în capul meu. Faptul că am pierdut atât timp din viețile noastre fără să le trăim cu adevărat mă întristează. Nu am fost întotdeauna cei care suntem acum, dar amintirile noastre despre trecut ne-ar face să părem niște mincinoși. Din acest motiv mă concentrez asupra viitorului. Al meu. Uneori mi-l mai imaginez și pe el acolo, dar sunt clipe când mă gândesc cum ar fi dacă aș fi din nou singură. Nu asta îmi doresc, dar mă întreb dacă nu ar fi mai bine pentru amândoi. Timpul transformă relațiile așa cum marea remodelează nisipul.

El mi-a propus să amânăm excursia când am văzut avertizările meteorologice, dar eu n-am putut. Știm amândoi că acest weekend este ultima șansă de a îndrepta lucrurile. Sau cel puțin de a încerca. *Asta* el nu a uitat.

Nu e vina soțului meu că uită cine sunt.

Adam are o afecțiune neurologică numită prosopagnozie, ceea ce înseamnă că nu poate vedea trăsăturile distinctive ale unei fețe, nici măcar pe ale lui. Nu doar o dată a trecut pe lângă mine pe stradă ca pe lângă un necunoscut. Inevitabila anxietate socială ne afectează pe amândoi. Adam poate fi înconjurat de prieteni la o petrecere și totuși să se simtă ca și cum nu ar cunoaște pe nimeni din încăpere. Așa că petrecem foarte mult timp singuri. Împreună, dar singuri. Doar noi. Incapacitatea de a recunoaște fețele nu este singurul mod în care soțul meu mă face să mă simt invizibilă. Nu a vrut să avem copii – întotdeauna a spus că nu ar putea suporta ideea că nu le cunoaște fețele. A trăit toată viața cu această afecțiune, iar eu am trăit cu ea de când ne-am cunoscut. Uneori, un blestem poate fi o binecuvântare.

Poate că soțul meu nu-mi recunoaște fața, dar există alte căi prin care a învățat să mă recunoască: mirosul parfumului meu, sunetul vocii, senzația mâinii mele într-a lui când încă mă mai ținea de mână.

Nu căsniciile eșuează, ci oamenii.

Eu nu sunt femeia de care s-a îndrăgostit cu ani în urmă. Mă întreb dacă ar putea spune cu cât arăt acum mai bătrână. Sau dacă remarcă firele cenușii din părul meu blond lung. Poate că patruzeci este noul treizeci, însă tenul meu are riduri care arareori au fost provocate de răs. Aveam atât de multe în comun, împărtășeam secrete și visuri, nu doar patul. Încă ne mai terminăm unul altuia propozițiile, dar acum le înțelegem greșit.

— Parcă am merge în cerc, mormăie el și pentru o clipă nu-mi dau seama dacă se referă la căsnicia noastră sau la capacitatea mea de orientare.

Cerul cenușiu amenințător pare să-i reflecte dispoziția; e prima dată când a vorbit după mulți kilometri. În fața noastră, zăpada s-a așternut pe șosea și vântul s-a întetit, dar tot nu e nimic în comparație cu furtuna care mocnește în interiorul mașinii.

— Poți să găsești indicațiile pe care le-am printat și să le citești din nou? îi spun, încercând fără succes să-mi ascund iritarea din glas. Sunt sigură că trebuie să fim aproape.

Spre deosebire de mine, soțul meu a îmbătrânit incredibil de bine. Cei patruzeci și ceva de ani sunt mascați inteligent de tunsoarea potrivită, pielea bronzată și un corp modelat de pasiunea pentru semimaraton. Întotdeauna a fost foarte bun la fugă, mai ales de realitate.

Adam e scenarist. A început mult sub treapta cea mai de jos a scării retractabile a Hollywoodului, nefiind deosebit de capabil să ajungă pe ea de unul singur. Oamenilor le spune că din școală a intrat direct în industria cinematografică, ceea ce este o minciună gogonată. A avut o slujbă la Electric Cinema din Notting Hill, pe când avea șaisprezece ani ca vânzător de bilete și gustări. La douăzeci și unu de ani, a vândut drepturile pentru primul său scenariu. *Piatră, hârtie, foarfecă* nu a

ajuns să fie montat, dar din acea afacere Adam s-a ales cu un agent, iar agentul l-a pus la treabă și așa a scris o adaptare a unui roman. Cartea nu fusese un bestseller, dar versiunea cinematografică – un film britanic cu buget redus – a câștigat un premiu Bafta și astfel s-a născut un scenarist. Nu e același lucru cu a-ți vedea propriile personaje prinând viață pe ecran – căile către visurile noastre sunt arareori drepte –, dar a însemnat că Adam nu mai era nevoit să vândă floricele și că putea scrie.

Numele scenariștilor nu prea sunt cap de afiș, așa că poate lumea nu îl cunoaște pe al lui, dar aş pune pariu că au văzut cel puțin unul dintre filmele scrise de el. În ciuda problemelor noastre, sunt mândră de tot ce a realizat. Adam Wright și-a construit reputația de a transforma romane necunoscute în filme de succes și întotdeauna este în căutarea unuia nou. Recunosc că uneori sunt geloasă, dar cred că e normal, având în vedere numărul de nopți în care preferă o carte în pat. Soțul meu nu mă înșală cu alte femei sau bărbați, el are povești de dragoste cu cuvintele lor.

Oamenii sunt o specie ciudată și imprevizibilă. Eu prefer compania animalelor, unul dintre nenumăratele motive pentru care lucrez la Adăpostul pentru câini Battersea. Creaturile cu patru picioare tind să fie tovarăși mai buni decât cele cu două, iar câinii nu țin pică și nici nu știu să urască. Prefer să nu mă gândesc la celelalte motive pentru care lucrez acolo; uneori, praful așternut peste amintiri e mai bine să fie lăsat neșters.

Imaginea de dincolo de parbriz ne-a oferit peisaje dramatice schimbătoare pe parcursul călătoriei. Copaci în toate nuanțele de verde, imense lacuri sclipitoare, munți cu vârful acoperite de zăpadă și un spațiu infinit, perfect, neatins. Iubesc Scoția și Highlands. Dacă există pe Pământ un loc mai frumos, eu încă nu l-am găsit. Aici, sus, lumea pare mai

mare decât la Londra. Sau poate sunt eu mai mică. Îmi găsesc pacea în nemișcarea tăcută și în depărtarea față de toate. De peste o oră n-am mai văzut niciun suflet, ceea ce face locul să fie perfect pentru ceea ce am plănuț.

Lăsăm marea furtunoasă în stânga și continuăm spre nord, urmăriți de serenada valurilor care se sparg pe țărm. Drumul șerpuitor se restrânge la o bandă îngustă; cerul, care a trecut de la albastru la roz, apoi la violet și acum la negru, se reflectă în fiecare dintre lacurile parțial înghețate pe lângă care trecem. Ceva mai departe în interior, ne înghite o pădure. Pini bătrâni, pudrați cu zăpadă și mai înalți decât casa noastră, sunt îndoți de vânt ca niște bețe de chibrit. În afara mașinii, vântul urlă ca o fantomă, încercând continuu să ne zboare de pe șosea, iar când alunecăm puțin pe drumul înghețat, strâng de volan cu atâta putere că articulațiile degetelor îmi împung pielea. Îmi observ verigheta. O amintire solidă a faptului că încă suntem împreună, în pofida tuturor motivelor pentru care ar trebui să fim despărțiți. Nostalgia e un drog periculos, dar eu mă bucur de senzația amintirilor frumoase care îmi inundă mintea. Poate că nu suntem chiar atât de pierduți precum ne simțim. Îi arunc pe furiș o privire bărbatului de lângă mine, întrebându-mă dacă ne mai putem găsi drumul înapoi către noi. Apoi fac ceva ce nu am mai făcut de mult: mă întind să-l iau de mână.

— Oprește! strigă el.

Totul se întâmplă extrem de repede. Imaginea încetoșată de zăpadă a unui cerb stând în mijlocul drumului, piciorul meu lovind frâna, mașina derapând și rotindu-se pentru ca, în cele din urmă, să se oprească patinând în fața coarnelor imense ale cerbului. Clipește de două ori în direcția noastră înainte să se îndepărteze calm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dispărând în pădure. Chiar și copacii par amenințatori.

Înima îmi bubuie în piept; îmi caut geanta. Degetele mele tremurătoare găesc poșeta, cheile și aproape tot conținutul înainte de a dibui inhalatorul. Îl scutur și inhalez.

— Ești bine? Îl întreb înainte de a mai inhala o dată.

— Ți-am spus că-i o idee proastă, replică Adam.

Deja mi-am mușcat limba de atâtea ori în cursul călătoriei încât probabil e plină de găuri.

— Nu-mi amintesc să fi avut tu una mai bună, mă răstesc.

— Un drum de opt ore pentru un weekend...

— De ani întregi tot spunem ce frumos ar fi să vizităm Highlands.

— Ar fi frumos să vizităm și Luna, dar aș prefera să discutăm înainte să cumperi locuri într-o rachetă. Doar știi cât sunt de ocupat în momentul ăsta.

*Ocupat* a devenit un cuvânt incendiar în căsnicia noastră. Adam se folosește de faptul că e ocupat ca de o insignă. Ca un cercetaș. E ceva cu care se mândrește: un simbol al statutului și succesului său. Îl face să se simtă important, iar pe mine mă face să-mi doresc să-i arunc în cap romanele pe care le adaptează.

— Ne aflăm unde ne aflăm pentru că tu ești întotdeauna prea ocupat, rostesc printre dinții încleștați și clănțănind.

Acum e așa de frig în mașină că îmi pot vedea răsuflarea.

— Scuze, sugerezi că e vina *mea* că ne aflăm în Scoția? În februarie? În mijlocul unui viscol? Asta a fost ideea ta. Cel puțin n-o să mai fiu nevoit să-ți ascult cicălelile după ce o să fim striviți de un copac rupt sau o să murim de hipotermie în cutia asta de conserve pe care insiști să o conduci.

Nu ne certăm așa în public, ci doar în intimitate. Ne pricepem amândoi să salvăm aparențele și constat că oamenii văd ceea ce vor să vadă. Dar în spatele ușilor închise lucrurile merg prost de multă vreme între domnul și doamna Wright\*.

\* Pronunția numelui Wright este asemănătoare cu a cuvântului „right” – bun, corect, potrivit; expresia „Mr./Mrs. Right” se referă la partenerul perfect într-o relație (n.t.).

— Dacă aș fi avut telefonul, am fi ajuns deja, spune el, scotocind prin torpedou după iubitul lui mobil, pe care nu-l găsește.

Soțul meu consideră că gadgeturile reprezintă răspunsul la toate problemele vieții.

— Te-am întrebat dacă ai tot ce-ți trebuie înainte de a ieși din casă, zic.

— *Aveam* tot. Telefonul era în torpedou.

— Atunci acolo trebuie să fie. Nu-i treaba mea să-ți fac bagajele. Nu-s mama ta.

Regret imediat ce am spus, dar cuvintele nu vin cu bon, ca să le poți returna. Mama lui Adam e în fruntea listei lungi de lucruri despre care nu-i place să vorbească. Încerc să am răbdare în timp ce el continuă să-și caute telefonul, cu toate că știe că n-o să-l găsească. Are dreptate. Chiar l-a pus în torpedou. Dar eu l-am scos de dimineată înainte de a pleca și l-am ascuns în casă. Intenționez să-i dau soțului meu o lecție importantă în acest weekend și pentru asta nu are nevoie de telefon.

Cincisprezece minute mai târziu, ne aflăm pe drum și se pare că facem progrese. Adam strânge din ochi în întuneric, studiind indicațiile printate de mine – dacă nu este vorba de o carte sau de un manuscris, orice este scris pe hârtie, și nu pe un ecran pare să-l nedumerească.

— Trebuie să faci prima la dreapta la următorul sens giratoriu, zice el cu un glas mai încrezător decât m-aș fi așteptat.

Curând, ne bazăm doar pe lună ca să ne lumineze drumul și să ne facem o idee despre forma peisajului dinaintea noastră. Șoseaua nu are lumini, iar farurile de la Morris Minor abia dacă dezvăluie porțiunea de drum din față. Observ că iar nu mai avem benzină, dar de peste o oră n-am mai trecut pe lângă niciun loc unde să alimentăm. Acum ninge continuu și de kilometri buni n-am mai văzut decât contururile întunecate ale munților și lacurilor.

Când, în cele din urmă, întâlnim un indicator vechi acoperit de zăpadă către Blackwater, ușurarea din mașină e palpabilă. Adam citește ultimul set de instrucțiuni cu ceva apropiat entuziasmului.

— Treci podul, apoi faci dreapta când dai de o bancă cu vedere spre lac. Drumul va coti spre dreapta până în vale. Dacă treci de pub, înseamnă că ești prea departe și ai ratat drumul spre proprietate.

— O cină la pub ar putea prinde bine mai târziu, sugerez.

Nici unul dintre noi nu spune nimic când zărim în depărtare Blackwater Inn. Cotesc înainte de a ajunge la pub, dar tot suntem destul de aproape ca să vedem că ferestrele sunt bătute în scânduri. Clădirea fantomatică arată ca și cum ar fi fost de mult timp în ruină.

Drumul șerpuit spre vale este în același timp spectaculos și înfricoșător. Pare să fi fost dăltuit manual în coasta muntelui. Partea carosabilă abia dacă e suficient de lată pentru mașina noastră mică și pe o parte prăpastia abruptă nu are niciun parapet.

— Cred că văd ceva, anunță Adam, aplecându-se spre parbriz și privind atent în întuneric.

Tot ce văd eu este un cer negru și o pătură albă care acoperă totul dedesubt.

— Unde?

— Acolo. Chiar în spatele copacilor ăloră.

Încetinesc puțin, în timp ce el arată înspre nimic. Apoi observ ceva ce seamănă cu o construcție mare și albă aflată singură în depărtare.

— E doar o biserică, zice el cu glas dezamăgit.

— Asta e! exclam, citind un semn vechi de lemn din față. Capela Blackwater e ceea ce căutăm. Aici trebuie să fim!

— Am condus atâta drum ca să stăm într-o... biserică veche?

— O capelă modificată, da, iar cea care a condus tot drumul sunt eu.

Încetinesc imediat și urmez drumul neasfaltat acoperit de zăpadă care duce de la șoseaua cu o singură bandă spre partea de jos a văii. Trecem pe lângă o căsuță mică acoperită cu stuf – singura altă clădire pe care o pot vedea pe kilometri întregi –, apoi traversăm un podeț și imediat dăm peste o turmă de oi. Stau înghesuite una în alta, luminate fantomatic de farurile noastre, și ne blochează drumul. Dau ușor înapoi și încerc să claxonez, dar ele nu se clintesc. Cu ochii care strălucesc în beznă, par cumva supranaturale. Apoi aud un mârâit în partea din spate a mașinii.

Bob, uriașul nostru labrador negru, a rămas tăcut cea mai mare parte a călătoriei. La vârsta lui, îi place în general doar să mănânce și să doarmă, dar îi e frică de oi. Și de pene. Și mie mi-e frică de lucruri prostești, dar eu am dreptate să-mi fie. Mârâitul lui Bob nu sperie turma. Adam deschide portiera fără niciun avertisment și un vârtej de zăpadă se năpustește imediat în interior, lovindu-ne din toate direcțiile. Îl urmăresc cum coboară, adăpostindu-și fața, apoi alungă oile și deschide o poartă care fusese ascunsă vederii în spatele lor. Nu știu cum de a văzut-o Adam în beznă.

Urcă înapoi în mașină fără vreun cuvânt, iar eu parcurg restul drumului fără grabă, în timp ce mașina ne zgâlțâie mai departe. Poteca este periculos de apropiată de malul lacului și îmi dau seama de ce au numit locul ăsta Blackwater\*. Când opresc în fața capelei albe, încep să mă simt mai bine. A fost o călătorie extenuantă, dar am reușit, și îmi spun că totul va fi bine odată intrați înăuntru.

Să ieși în viscol e un șoc fizic. Îmi strâng haina pe lângă mine, dar vântul rece tot îmi îngheață aerul din plămâni și

\* „Apa neagră”, în lb. eng. (n.t.).